

Nebezpečná "proroctví": Kdy konec světa? Dáblova past. Války a katastrofy jsou jen znamení. Židé se přece ještě neobrátili... Co dělat, když nelze věřit současným autoritám Církve? Život je jinde. Zůstat v milosti a používat rozum

protiproud.info/duchovni-svet/6833-nebezpecna-proroctvi-kdy-konec-sveta-dablova-past-valky-a-katastrofy-jsou-jen-znameni-zide-se-prece-jeste-neobratili-co-delat-kdyz-nelze-verit-soucasnym-autoritam-cirkve-zivot-je-jinde-zustat-v-milosti-a-pouzivat-rozum.htm

20. 11. 2022

Tisk článku

[Poslat e-mailem](#)

[Radomír Malý](#) varuje před samozvanými proroctvími brzkého konce světa a panikařením, poukazuje na Boží sdělení, které křesťana přesně "naviguje", radí, co dělat, pokud nelze spoléhat na ty církevní autority, které se zpronevěřily pravé víře Kristově, a především připomíná, že smysl není v časnosti

Panna Maria řekla jistě vizionářce v místě –x–: Za rok vypukne hlad, nebude nic k jídlu, udělejte si pořádnou zásobu potravin v tom a tom složení... Pán Ježíš zase měl říct někomu v místě –y–: Ty a ty části země budou ten a ten den spáleny, vybudujte si proto kryty, kam se

schováte... Takové a podobné emaily dostávám často, někdy je slyším i od některých zbožných lidí, dozvídám se např. o zboření Prahy nebo Washingtonu apod.

Autor:
Radomír Malý
Historik, publicista
Více o autorovi **ZDE**

Kristovo varování

Skutečně nelze, než před tímto varovat. Ne že by zmiňované katastrofy nebyly možné, vždyť jsou předpovězeny samotným Pánem Ježíšem v synoptických evangeliích (zemětřesení, mor, hlad a války), jenže nikde tam nečteme konkrétní data a návody, jak se před tím máme chránit. Pokud bude Boží vůlí, abychom se zachránili a dané pohromě unikli, tak nám Pán dá jasné, zřetelné a církevní autoritou potvrzené pokyny, jako je dal prvotním křesťanům při své předpovědi zkázy Jeruzaléma. Nějaké zvěsti z církevně neuznaných soukromých zjevení o tom, kolik zásob potravin si máme opatřit nebo kam se máme schovat, rozhodně nejsou takovými Božími hlasy.

Kristus skutečně předpověděl rozboření jeruzalémského chrámu a zničení města za strašlivého krveprolití, což se stalo r. 70. O tom píší všechna tři synoptická evangelia, tj. Matoušovo, Markovo a Lukášovo. Ani tady však Božský Spasitel neřekl konkrétní datum, sdělil pouze svým věrným signály, které je měly zavčas upozornit. Proto jeruzalémští křesťané, když jejich pronásledování židovskou veleradou vyvrcholilo r. 62 svržením biskupa sv. Jakuba, příbuzného Páně, z cimbuří chrámu a jeho ubitím sochorem, poznali, že předpověď Ježíšova se brzy naplní a začali se stěhovat do judského městečka Pelly, jak o tom píší ve 4. stol. historik Eusebios z Cesareje a jiní autoři.

Čtěte ZDE: Proroctví Bartoloměje Holzhausera: Věk útěchy. Nový koncil odčiní hereze druhého Vatikánu. Mocný Monarcha a osvícený papež. Obrácení Židů a Mohamedánů. Obnova křesťanské civilizace. Pak Antikrist a konec světa

Kdo z křesťanů přesto i po r. 62 v Jeruzalémě zůstal, tak nebezpečí mu bylo ještě důrazněji připomenuto, když izraelští zéloti vedení Janem z Giskaly r. 66 zahájili povstání proti římské nadvládě. Pak už stačilo jenom uvažovat zdravým rozumem, že vzbouřenci proti mnohonásobné přesile římských legií nemají absolutně žádnou šanci a Římané každou vzpouru likvidují s mimořádnou krutostí. Pouze Bůh mohl udělat zázrak, na což Jan z Giskaly a další nejspíš spoléhali, jenže proč by to Bůh dělal, když Izraelité ve své drtivé většině ho odmítli, souhlasili s jeho ukřižováním a zabíjením jeho věrných? Proto jeruzalémští křesťané všichni do jednoho nejpozději do r. 67 město opustili a ani jeden z nich podle pramenů nepadl do rukou Titových legionářů.

Nesklonili kolena před baalem

Bůh, když chce své věrné vysvobodit z nějaké katastrofy, tak jeho směrnice jsou jasně poznatelné a všeobecně známé, jako tomu bylo v případě Noemově a potopy. V Novém zákoně k tomu ještě přistupuje potvrzení autoritou k tomu ustanovenou. Pokud nelze spoléhat na dnešní církevní autority, které se zpronevěřily pravé víře Kristově, tak Pán dá zcela jistě dostatečné znamení skrze autoritu těch hierar-

chů, kteří – řečeno biblicky – „nesklonili svá kolena před baalem“. Tímto znamením zcela určitě není panika nějakých údajných vizionářů vyzývajících ke skupování potravin, stavbě krytů apod.

Objevují se také předpovědi brzkého příchodu Pána k poslednímu soudu. Jenže Spasitel říká jednoznačně, že „o tom dni a o té hodině neví nikdo, ani nebeští andělé, toliko Otec sám...“ (Mat 24,36). Sdělil ale, že tomu budou předcházet určitá znamení: jednak uvedené katastrofy, které jsou permanentním jevem lidských dějin, dále musí být evangelium hlášáno po celém světě, což se již stalo, a konečně židovský národ musí přijmout Ježíše za svého Mesiáše a stát se součástí Katolické církve (Řím 11,16–32).

Tento poslední poznávací signál, že druhý příchod Páně se blíží, dosud nenastal, rozumět je tomu třeba tak, že oficiální reprezentace židovských rabínů uzná Krista za Syna Božího a vstoupí do Katolické církve, ostatní věřící židé je pak budou následovat. Tato podmínka ještě schází, což ve světle biblické nauky znamená, že druhý příchod Kristův asi tak honem ještě nenastane.

Čtěte ZDE: Čtyři století od proroctví z Quita: Vládou zednáři, svět přijal ducha zla. Společnost i Církev v rozkladu. Ti, kdo mají mluvit, mlčí. Útok hlavně na děti. Nadějeplné čekání na obnovu

Katolický křesťan hledí jinam

Ani Panna Maria ve svých církevně uznaných zjeveních nikde neuvádí konkrétní datum nějakých katastrof, pokud se o nich zmiňuje, tak pouze všeobecně a pokaždé vyzývá k modlitbě, oběti a pokání, jimiž lze všechno odvrátit. Tak tomu bylo např., když ve Fatimě předpověděla II. světovou válku, předznamenanou tajemným světlem na obloze za pontifikátu Pia XI. (srov. článek Fatimská tajemství).

Podle svědectví německého kněze Schmeigela a portugalského Fuenteše, kteří ještě v 50. letech četli III. tajemství z Fatimy v jeho původní podobě, ne v té zdeformované, jak je dnes známe, ani toto neříká nic konkrétního o přírodních katastrofách a válkách, Matka Boží zde hovoří hlavně o katastrofě uvnitř Církve, do níž proniknou vlci v beránčím rouchu a závažné bludy. Krom toho každá předpovězená katastrofa jako trest za hříchy lidstva je odvratitelná modlitbou, zvláště pak sv. růžence, pokáním a smírným svatým přijímáním.

Zabývat se proto nadměrně budoucností, předpovídat brzký konec světa, věřit samozvaným prorocstvím o té či oné hrůze, jež přijde na svět nebo na naši domovinu a řídit se panikářskými radami, čím vším se zásobit a kam utéct, je ďábelským pokušením.

Smyslem života katolického křesťana je, aby se po smrti dostal do nebe, ne aby unikl těm či oněm případným katastrofám a neštěstím. Jistě, když Pán bude chtít, tak mne od toho uchrání a dá mi jasné a neomylné pokyny, jak mám jednat, ale učiní tak pouze v tom případě, pokud to bude prospěšné k mojí věčné spáse. Uchránit mne ale nemusí, podobně jako nechránil mnohé katolické křesťany před mučednickou smrtí, aby jim neodňal úžasné vyznamenání mučedníků pro jeho jméno.

Čtěte ZDE: Satan puštěn z řetězu: Šílenství a zloba proti pravdě a rozumu. Bůh má své plány: Pomoc přijde, až utrpení vyvrcholí. Nepřátelé na ústupu, obnova nebeské slávy. Vize Kateřiny Emmerichové se naplňují

Milost a rozum

Myslet proto na nejruznější hrůzy, jež mají přijít na svět, a věřit všem možným údajným zjevením, která radí, jak se před nimi chránit, je kontraproduktivní a odvrací nás od toho hlavního: uchovat si milost posvěcující, která je nezbytnou podmínkou ke vstupu do ráje a věčného společenství s Pánem. To vyhovuje odvěkému nepříteli Boha i člověka, zlému duchu, jenž nechce naši spásu a neustává ve svém úsilí, jak nás svést z této cesty.

Spekulovat proto nad tím, jaká neštěstí na nás mohou v budoucnosti přijít a dokonce mít v tom zálibu, je naprosto kontraproduktivní. Nezapomínejme se těmito proroctvími a předpověďmi, ta se nesmějí stát středobodem našeho duchovního života, zvláště pak je nešířme dál a nepropadejme pochybným výzvám k zabezpečení se proti hladu, k odchodu někam mimo svůj domov apod.

Zůstaňme tam, kde jsme, chovejme se naprosto normálně a řiďme se zdravým rozumem. Zabývejme se tím, jak se uchránit před tou nejhorší možnou katastrofou našeho života, před těžkým hříchem a ztrátou posvěcující milosti. Setrvat v tomto stavu až do smrti by znamenalo naši věčnou smrt, což je nesrovnatelně horší, než kdybychom za-

hynuli při nějaké přírodní kalamitě nebo položili svůj život při pronásledování či při obětavé pomoci trpícím a potřebným, tím naopak získáváme nesmírné zásluhy pro věčnost.

Tak jednejme a tak se chovejme. Starost o naši věčnou záchranu musí mít vždycky absolutní přednost před starostí o naši záchranu časnou.

Pane, dej nám, prosíme, k tomu svoji milost a osvěcu naš rozum.

Zdroj.

**Obohatil Vás tento článek?
Chcete, aby Protiproud žil?
Kolik? To je na Vás. Děkujeme.**

7472813001/5500

QR Platba

**Údaje pro platby ze zahraničí:
IBAN: CZ485500000007472813001 SWIFT: RZBCCZPP**

[na hlavní stranu](#)

Tagy článku
